

En hij vlucht. Hij weet wat hij zoekt:
een plek waar huizen geen kogelgaten hebben,
waar mensen vriendelijk zijn voor elkaar,
waar vee kan grazen zonder geroofd te worden,
waar akkers vol maïs staan, waar mensen
lachen en feesten, waar zus Ayosha danst,
waar hij mag huilen en getroost wordt,
waar de kinderen verstoppertje spelen,
de dorpelingen 's avonds onder een grote
boom zitten te praten, een deken hem
tegen de nachtelijke kou beschermt.

Maar waar is die plek?

Naar links, naar rechts? Die heuvel op, dat dal in,
achter die huizen, aan het eind van dat pad,
voorbij die kale trap tussen weggeschoten muren?

Hij loopt en loopt. Hij valt neer en staat op.

Hij heeft honger en dorst. Maar hij geeft niet op.

Hij komt aan de rand van een woestijn.

In de hitte doemt een figuur op. Een zwart meisje.

'Ayosha? Ben jij Ayosha? Hier ben ik, Kitoko! Eindelijk!'

'Broertje,' zegt Ayosha, 'ik heb alleen
jou nog en ik zal voor je zorgen.'
Kitoko kijkt naar zijn zus. Zijn grote
zus die de wereld weer veilig maakt.

